

РЕШЕНИЕ

№ 31603

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 15.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5083** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. К. М., ЕГН: [ЕГН] и И. А. М., ЕГН: [ЕГН], и двамата с адрес в [населено място], срещу Решение, взето с протокол № 1/25.02.2026 г. на Комисията по чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО), в частта, с която Д. К. М. /четиричленно семейство/, е изключен от жилищната картотека на СО — район „О.“, на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, потвърдено с Решение № РОБ26-ГР94-209/53/08.04.2026 г. на кмета на СО - район „О.“.

Оспорващите поддържат, че решението е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила. Твърдят, че обитават общинско жилище в [населено място], район „О.“, [улица], ет. 2, въз основа на настанителна заповед и договор за наем, заедно с двете си деца. В жалбата се излагат доводи, че Комисията неправилно е приела, че е налице основанието по чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, тъй като не е изяснила реалната средна пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на нуждите на четиричленно семейство. Жалбоподателите сочат, че данните на НСИ били общи, със статистически характер, не били конкретизирани за [населено място], район „О.“, и не отразявали реалните пазарни нива на наемите към декември 2025 г. В жалбата се твърди, че посочената стойност има статистически характер и включва както пазарни, така и непазарни наемни отношения и че средната цена на жилище, отговарящо на нуждите на семейството, била около 10 (десет) евро/кв. м. по данни от интернет сайтове за недвижими имоти.

Посочват, че органът неправилно е използвал брутен, а не нетен годишен доход. Според оспорващите нетният годишен доход на семейството възлиза на 71 328,60 лева (36 469, 73 евро), като една четвърт от него следва да бъде съпоставяна със средната годишна пазарна наемна цена. Навежда се и възражение, че договорите за настаняване в общински жилища са дългосрочни и не следва да се прекратяват при инцидентно увеличаване на дохода. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържат жалбата и не сочат други доказателства. Не претендират разноски.

Ответникът — Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, чрез процесуалния си представител юрк. А., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че решението е издадено от компетентен орган, в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон. В становището на кмета на СО - район „О.“ от 15.06.2026 г. се сочи, че жалбоподателите са декларирали общ годишен доход 85 854,98 лева (43 896,95 евро), една четвърт от който е 21 463,75 лева (10 974,24 евро), а дори и при приемане на посочения от тях нетен доход, една четвърт от него е 17 832,15 лева (9 117,43 евро), което надвишава неколкостранно средната годишна наемна цена за жилище до 70 кв. м.

Ответникът е направил и възражение за недопустимост, като поддържа, че жалбата е насочена срещу решението на кмета на СО – район „О.“, а не срещу решението на Комисията. С определенията от 22.06.2026 г. съдът е уточнил предмета на спора като оспорване на първоначалния индивидуален административен акт, а именно решението на Комисията, потвърдено от кмета. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С протокол № 5/20.07.2017 г. на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО Д. К. М. (четиричленно семейство), е включен в жилищната картотека на СО - район „О.“. В протокола е посочено, че семейството се включва във втора група по чл. 8 от Наредбата - „непригоден за живеене сутерен“ (л. 47).

С протокол № 5/11.06.2019 г. същата Комисия е взела решение за настаняване на Д. К. М. (четиричленно семейство), в общинско жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 2, състоящо се от три стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ 87,59 кв. м., с ползване на тераса и зимнично складово помещение (л. 48).

С протокол № 1/20.01.2020 г. жалбоподателят е включен в картотеката на район „О.“ като четиричленно семейство в пета група - „наемател на общинско жилище“ (л. 49).

На 05.11.2025 г. кметът на СО - район „О.“ е изпратил писмо до Националния статистически институт (НСИ) с искане за предоставяне на актуална информация за средна пазарна цена и средна пазарна наемна цена на жилища във връзка с прилагане на чл. 5, ал. 2, т. 6 и т. 7 от НРУУРОЖТСО. В писмото е изрично посочено, че по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на Наредбата средната пазарна цена и средната пазарна наемна цена се определят от данни на НСИ (л. 46).

С писмо изх. № 07-06-79#2/10.11.2025 г. НСИ е уведомил районната администрация, че данни за действителните наеми, заплащани от домакинствата, са включени в потребителската кошница за изчисляване на индекса на потребителските цени, като е посочено, че НСИ не публикува данни за средни цени по областни градове, тъй като тези данни не са представителни на регионално ниво (л.44-45). С последващо писмо изх. № 07-06-79#4/19.11.2025 г. НСИ е предоставил наличните данни за средни цени на населението по потребителската кошница - общо за страната, включително за категория „Цена за един квадратен метър ненормиран наем за жилище с площ от

45 до 60 кв. м, с баня и тоалетна“ (л.41-42).

На 23.12.2025 г. Д. К. М. и И. А. М. са подали ежегодна декларация по НРУУРОЖТСО, заведена с вх. № РОБ25-ГР94-1271/23.12.2025 г. В нея е деклариран общ годишен доход на семейството/домакинството в размер, приет от органа като 85 854,98 лева (л. 38-40).

На 25.02.2026 г. е проведено заседание на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед № РОБ25-РД09-254/15.10.2025 г. на кмета на СО — район „О.“. Видно от протокол № 1/25.02.2026 г., Комисията е разгледала годишни декларации на наематели на общински жилища и декларираните от тях доходи за 2025 г. По отношение на жалбоподателя е отразено: „РОБ25-ГР94-1271/23.12.25 - Д. К. М., адрес: [улица], ет. 2 - четиричленно семейство, наемател на общинско жилище; **ДЕКЛАРИРАН ОБЩ ГОДИШЕН ДОХОД НА СЕМЕЙСТВОТО/ДОМАКИНСТВОТО: 85 854 лв.**“. Комисията е взела решение да изключи от картотеката по чл. 13, ал. 1, т. 1 от НРУУРОЖТСО няколко семейства/домакинства, между които и Д. К. М. (четиричленно семейство). В мотивите е посочено, че съгласно официална справка от НСИ, предоставена с писмо изх. № 07-06-9/2/13.02.2026 г., средната пазарна цена за 1 кв. м. ненормиран наем за м. декември 2025 г. е 3,8 евро, а декларираният общ годишен доход на изброените семейства е такъв, че една четвърт от него надвишава средната пазарна наемна цена на жилище, съответстващо на нормите по чл. 17 от Наредбата (л. 27-34).

С писмо рег. № РОБ26-ГР94-209/09.03.2026 г. на Д. М. е изпратен препис-извлечение от протокол № 1/25.02.2026 г. В същото писмо е указано, че решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок пред кмета на СО - район „О.“ по реда на АПК. Писмото е получено на 19.03.2026 г. (видно от приложеното в преписката известие за доставяне на л. 18).

На 01.04.2026 г. Д. М. и И. М. са подали жалба по административен ред срещу решението на Комисията. В нея са изложили възраженията си относно използваната от Комисията средна наемна цена, липсата на конкретизация за [населено място] и район „О.“, както и относно използването на брутен вместо нетен доход (л. 20).

С Решение № РОБ26-ГР94-209/53/08.04.2026 г., кметът на СО - район „О.“ е отхвърлил жалбата по административен ред. В решението е прието, че Комисията правилно е приложила чл. 13, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО. Посочено е, че една четвърт от декларирания годишен доход е в размер на 21 463,75 лв., а дори при приемане на посочения от жалбоподателя нетен доход в размер на 71 328,60 лв., една четвърт от него се равнява в размер на 17 832,15 лв., което отново надвишава средната пазарна наемна цена на жилище, съответстващо на нормите по чл. 17 от Наредбата.

На 28.04.2026 г. е подадена жалбата до съда чрез административния орган. Преписката е изпратена в АССГ с придружително писмо на СО — район „О.“, в което първоначално самият административен орган е изразил становище, че жалбата е допустима като подадена от правнолегитимирана страна срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в срок.

В съдебно заседание на 15.07.2026 г. ответникът е представил Заповед № РОБ25-РД-09-254/15.10.2025 г. за назначаване на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО и Заповед № РОБ25-РД-09-100/04.04.2025 г. относно заместник-кмета. Съдът е приел тези доказателства, както и административната преписка. Страните не са сочили други доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима.

На първо място, оспореният акт подлежи на съдебен контрол. По силата на чл. 145, ал. 1 АПК административните актове могат да се оспорват пред съда относно тяхната законосъобразност, а на оспорване подлежи първоначалният индивидуален административен акт, включително отказът

да се издаде такъв. В случая индивидуалният административен акт е решението на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, с което семейството е изключено от жилищната картотека. Решението на кмета от 08.04.2026 г. не заменя първоначалния акт, тъй като с него жалбата по административен ред е отхвърлена, но мотивите на това решение се считат за част от мотивите на административния акт по силата на чл. 97, ал. 1 АПК.

Поради това възражението на ответника, че жалбата била недопустима, тъй като първоначално е формулирана срещу решението на кмета, е неоснователно. От съдържанието на жалбата е видно, че оспорващите атакуват именно изключването им от жилищната картотека, постановено с протокол № 1/25.02.2026 г., а решението на кмета е актът, с който е потвърдено решението на Комисията след административно обжалване.

На второ място, жалбата е подадена от лица с правен интерес. Съгласно чл. 147, ал. 1 АПК право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които актът поражда задължения. Макар в решението на Комисията формално да е посочен Д. М. (четиричленно семейство), актът засяга жилищното положение и на И. М. като пълнолетен член на семейството/домакинството и сънаемател/обитател на общинското жилище, поради което и двамата жалбоподатели са процесуално легитимирани.

На трето място, жалбата е подадена в срок. Решението на Комисията е съобщено на 19.03.2026 г., жалбата по административен ред е подадена на 01.04.2026 г., т.е. в 14-дневния срок. Решението на кмета е от 08.04.2026 г. и е съобщено на жалбоподателите, след което жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 28.04.2026 г. Когато актът е оспорен по административен ред, срокът за съдебно оспорване започва да тече от съобщението за решението на по-горестоящия орган, а ако такъв не се произнесе - от крайната дата, на която е следвало да се произнесе (чл. 149, АПК).

Не е налице и пречка от неизчерпване на административния ред, тъй като административният акт може да се оспори пред съда и без да е изчерпана възможността за административно обжалване, освен ако в АПК или специален закон е предвидено друго (чл. 148, АПК). В случая административното оспорване е проведено.

Жалбата отговаря на изискванията за писмена форма, посочване на оспорения акт, основанията за незаконосъобразност, искането и подпис, като са приложени писмени доказателства (чл. 150, чл. 151, АПК). Поради което не са налице основания за оставяне на жалбата без разглеждане или за прекратяване на производството по чл. 159 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът извършва проверка за законосъобразност на административния акт на всички основания по чл. 146 АПК. Административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му (чл. 170, АПК).

Оспореният акт е издаден от компетентен орган.

От протокол № 1/25.02.2026 г. е видно, че решението е взето от Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО. В съдебното заседание на 15.07.2026 г. ответникът е представил Заповед № РОБ25-РД-09-254/15.10.2025 г., с която Комисията е назначена, както и Заповед № РОБ25-РД-09-100/04.04.2025 г. относно заместник-кмета, участващ като председател на комисията. Тези доказателства са приети от съда и установяват, че Комисията е била надлежно формирана към датата на заседанието.

В протокола са посочени председателят и членовете на Комисията, както и дневният ред и конкретното решение относно жалбоподателя. Няма данни за участие на лица извън определения

състав или за вземане на решение от неовластен орган. Ето защо не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК - липса на компетентност.

Решението на кмета от 08.04.2026 г. е постановено като акт по административното обжалване. Съгласно чл. 97, ал. 1 АПК компетентният да разгледа жалбата орган се произнася с мотивирано решение, с което обявява акта за нищожен, отменя го изцяло или отчасти, изменя го или отхвърля жалбата. В случая кметът е отхвърлил жалбата по административен ред, като мотивите му са част от мотивите на първоначалния акт.

Актът е постановен в писмена форма - протокол № 1/25.02.2026 г., в който са посочени органът, датата, съставът, разглежданите обстоятелства, правното основание и диспозитивът за изключване от картотеката. Посочен е декларираният общ годишен доход на жалбоподателя (четиричленно семейство), както и мотивът, че една четвърт от този доход надвишава средната пазарна наемна цена на жилище по чл. 17 от Наредбата. В този смисъл са спазени стандартите, изведени в практиката на ВАС относно необходимостта административният акт, основан на доходен критерий, да съдържа конкретни числови данни и изчисления, позволяващи съдебен контрол (вж. Решение № 11338 от 26.09.2018 г. по адм. д. № 7913/2017 г., VI отд. на ВАС).

Действително мотивите в протокола са кратки и са формулирани общо за група лица, но относно жалбоподателя са налице индивидуализиращи данни - име, адрес, семеен състав, качество на наемател на общинско жилище и размер на декларирания доход. Освен това решението на кмета от 08.04.2026 г. съдържа допълнителни мотиви и конкретни изчисления, като по силата на чл. 97, ал. 1 АПК те се считат за част от мотивите на административния акт.

Допуснатите неточности в административната преписка, като например посочване на „включване“ вместо „изключване“ в част от текста на решението на кмета, както и грешно изписване на 2025 г. вместо 2026 г. при обозначаване на жалбата представляват очевидни технически грешки. Те не водят до неяснота относно волята на органа и не са довели до ограничаване на правото на защита на жалбоподателите, които са разбрали акта и са го обжалвали както по административен, така и по съдебен ред. Поради което не е налице основанието по чл. 146, т. 2, във вр. с чл. 59, ал. 2 АПК за неспазване на установената форма.

На следващо място, не се установява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Производството е започнало във връзка с ежегодната декларация на наемателите на общински жилища. Административният орган е събрал относими доказателства - декларация на жалбоподателите, данни за доходите и официални данни от НСИ за средна цена на ненормиран наем. Съгласно чл. 9, ал. 2 АПК административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. В случая това задължение е изпълнено чрез изискване на информация от НСИ и съпоставяне на декларирания доход с нормативно предвидения критерий.

Възражението, че органът е следвало да събере допълнителни доказателства за реалните пазарни наеми в [населено място] или район „О.“, не е основателно. От самата административна преписка се установява, че НСИ е уведомил районната администрация, че не публикува представителни данни за средни цени по областни градове и че наличните данни са общо за страната. След като НРУУРОЖТСО препраща към данни на НСИ, администрацията е използвала именно наличните официални данни от този източник. Интернет справки от сайтове за имоти не представляват официални статистически данни и не могат да заместят изрично предвидения в Наредбата критерий.

Неоснователно е и възражението за неизясняване на всички факти. Основните релевантни факти са: семейният състав, жилищната норма по чл. 17 от Наредбата,

декларираният годишен доход и средната наемна цена по данни от НСИ. Всички те са били известни на органа и са обсъдени в решението на Комисията, а по-подробно - в решението на кмета от 08.04.2026 г.

Жалбоподателите са упражнили правото си на защита. Решението на Комисията им е съобщено с указания за обжалване, същите са подали жалба по административен ред, след отхвърлянето ѝ са сезирали съда, а в съдебното производство са представлявани от адвокат и са имали възможност да сочат доказателства. Съдът е приел представените от тях доказателства и административната преписка. Следователно не е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК.

Настоящият съдебен състав приема, че актът съответства и на приложимия материален закон.

От данните по преписката следва, че приложимият материалноправен критерий е този по чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, възпроизведен в административните актове: една четвърт от общия годишен доход на лицата и членовете на техните семейства/домакинства да не може да покрие разхода за средна пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на нуждите на семейството/домакинството съгласно нормите по чл. 17 от Наредбата.

В случая семейството е четиричленно. И двете страни приемат, че съгласно нормата на чл. 17 от Наредбата приложимата жилищна площ е до 70 кв. м. Спорът е относно размера на дохода и относно стойността на средната пазарна наемна цена.

Комисията е приела деклариран общ годишен доход в размер на 85 854 лева, а в решението на кмета е посочен размер 85 854,98 лева (43 896,95 евро). Една четвърт от тази сума е 21 463,75 лева (10 974,24 евро). Дори да се възприеме тезата на жалбоподателите, че следва да се вземе предвид нетният годишен доход от 71 328,60 лева (36 469,73 евро), една четвърт от него е 17 832,15 лева (9 117,43 евро). Тези числа са посочени и в решението на кмета.

По данните на администрацията средната цена за 1 кв. м. ненормиран наем е 7,07 лева (3,61 евро). При жилищна площ 70 кв. м. годишният наем е приблизително 5 930,86 лева (3 032,40 евро). Дори при стойността 3,8 евро/кв. м., посочена в протокола на Комисията, годишната наемна цена за 70 кв. м. би била около 6 240 лева (3282, 49 евро). И при двата варианта една четвърт от дохода на семейството - както брутен, така и посоченият от жалбоподателите нетен, значително надвишава средната годишна наемна цена. ВАС приема, че картотекираните лица подлежат на ежегодна проверка и се изваждат от списъци/картотека, ако не отговарят на реда и условията за настаняване (вж. Решение № 338 от 11.01.2011 г. по адм. д. № 10117/2010 г., III отд. на ВАС)

Възражението за брутен вместо нетен доход не променя крайния резултат. Дори при най-благоприятния за жалбоподателите подход - чрез използване на нетен доход, една четвърт от него надвишава многократно приетата от органа средна годишна наемна цена. Следователно дори евентуална неточност относно използването на brutния доход не е съществена, защото не би довела до различен резултат.

Не променя извода и твърдението, че реалната пазарна цена в [населено място] била около 10 евро/кв. м. При такава цена годишният наем за 70 кв. м. би бил приблизително 16 429 лева (8400,01 евро), което отново е по-ниско от една четвърт от посочения от самите жалбоподатели нетен годишен доход. Същото важи и за посочената от жалбоподателите ориентировъчна стойност от 19,61 лв./кв. м. от друго съдебно

производство - годишният наем при 70 кв. м. би бил около 16 472 лева (8422, 00 евро), т.е. отново под една четвърт от нетния доход. Позоваването на друго решение на АССГ не е достатъчно, за да обори фактическите основания на процесния акт. Посоченото решение касае друго административно дело, различни страни и различна доказателствена съвкупност, включително евентуална пазарна оценка по конкретния случай. В настоящото дело не е ангажирана експертиза, която да установи различен размер на средната пазарна наемна цена, а и дори твърдените от самите жалбоподатели стойности не водят до извод, че една четвърт от дохода им не може да покрие годишния разход за наем.

Неотносимо към предмета на настоящото дело е възражението, че не било безспорно доказано основание за прекратяване на наемното правоотношение. Оспореният акт не е заповед за прекратяване на наемното правоотношение, а решение за изключване от жилищната картотека. Доколкото в протокола Комисията е предложила на кмета издаване на заповеди за прекратяване, това предложение не е самостоятелен властнически акт, който прекратява наемното правоотношение, и не е предмет на настоящия съдебен контрол. При така установените факти е налице отпадане на едно от кумулативните условия за картотекиране/запазване на статута по НРУУРОЖТСО. Поради това решението за изключване от картотеката не противоречи на материалноправните разпоредби и не е налице основанието по чл. 146, т. 4 АПК.

Процесният административен акт съответства и на целта на приложимата нормативна уредба.

Целта на правилата за картотекиране и настаняване в общински жилища е предоставяне на ограничен общински жилищен ресурс на лица и семейства, които отговарят на социално-жилищните критерии. Един от тези критерии е доходен, т.е. лицата да не могат чрез една четвърт от годишния си доход да покрият средната пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на жилищните им нужди.

Когато този критерий вече не е изпълнен, оставането в картотеката би противоречало на социалната функция на общинския жилищен фонд и би поставило в по-неблагоприятно положение други лица, които отговарят на условията. В този смисъл решението на Комисията не преследва чужда или несвойствена цел, а именно целта на Наредбата - актуализиране на картотеката и запазване на общинския жилищен ресурс за лица, които към момента на преценката отговарят на всички нормативни условия. Следователно не е налице основанието по чл. 146, т. 5 АПК - несъответствие с целта на закона.

На последно място, макар чл. 146 АПК да не формулира съразмерността като самостоятелно изброено основание, тя е част от общата проверка за законосъобразност, включително при преценката за съответствие с материалния закон и целта на закона.

В случая актът е съразмерен. С него не се постановява незабавно освобождаване на жилището, а се извършва изключване от жилищната картотека поради обективно установено неизпълнение на доходния критерий. Евентуалното прекратяване на наемното правоотношение е предмет на отделно административно производство, за което жалбоподателите са уведомени с писмото от 09.03.2026 г.

Мярката е годна да постигне целта на Наредбата - поддържане на актуална картотека на лицата, които отговарят на социално-жилищните условия. Тя е необходима, защото при отпадане на кумулативно условие органът не разполага с възможност да запази лицето в картотеката само по съображения за удобство или продължителност на досегашното наемно правоотношение. Мярката е и пропорционална в тесен смисъл, тъй като

неблагоприятните последици за жалбоподателите не надхвърлят необходимото за защита на обществения интерес от справедливо разпределение на ограничен общински жилищен фонд.

Доводът за „инцидентно увеличен доход“ не се подкрепя от доказателствата по делото. Актът е издаден въз основа на годишната декларация за 2025 г. и приложените данни за годишния доход. Ако в бъдещ период настъпи трайна промяна в доходното или семейното състояние, това би могло да бъде предмет на нова преценка по реда на Наредбата, но не прави незаконосъобразна преценката към момента на издаване на процесния акт.

Въз основа на горното, съдът приема, че жалбата е допустима, но неоснователна. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в писмена форма, при липса на съществени административнопроизводствени нарушения, в съответствие с материалния закон, с целта на Наредбата и при спазване на изискването за съразмерност. При този изход на спора жалбата следва да бъде отхвърлена.

По разностите:

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено. Ответникът е бил представляван от юрисконсулт в съдебното заседание, поради което са налице предпоставките за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК размерът на възнаграждението се определя от съда, като не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 Закона за правната помощ /ЗПП/. Съгласно действащата редакция на чл. 24 НЗПП по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. Като съобрази предмета на делото, липсата на определен материален интерес, разглеждането му в едно съдебно заседание и липсата на фактическа и правна сложност, съдът намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 /двеста/ лева. Сумата следва да бъде превалутирана по правилата на чл. 12 - 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ). Съгласно чл. 3 – 5 от ЗВЕРБ, Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 г. относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Предвид горното, сумата възлиза в размер на 102,26 /сто и две евро и двадесет и шест цента/ евро. Тя следва да бъде присъдена на Столична община, тъй като общината е юридическо лице съгласно чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Р. България (КРБ) и чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА). Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, възнаграждението се присъжда в полза на юридическото лице, когато то е било защитавано от юрисконсулт.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, II отделение, 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. М., ЕГН: [ЕГН] и И. А. М., ЕГН: [ЕГН], и двамата с адрес в

[населено място], срещу Решение, взето с протокол № 1/25.02.2026 г. на Комисията по чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, в частта, с която Д. К. М. (четиричленно семейство), е изключен от жилищната картотека на СО - район „О.“, на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, потвърдено с Решение № РОБ26-ГР94-209/53/08.04.2026 г. на кмета на СО - район „О.“.

ОСЪЖДА Д. К. М. и И. А. М. да заплатят на Столична община сумата в размер на 102,26 /сто и две евро и двадесет и шест цента/ евро, представляваща направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ